I. I. O.
II
1298
L

ACADEMIA ROMÂNĂ
MEMORIILE SECȚIUNII ISTORICE
SERIA III TOMUL VIII MEM. 6

BRODNICII ȘI ROMÂNII

O PROBLEMĂ DIN VECHEA ISTORIE A ROMÂNILOR

CU UN ADAUS DESPRE VRANCEA

DE

N. IORGA
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

CVLTVRA NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI
1928

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI
BIBLIOTECA A ACADEMIEI R. P. R. „N. IORGA"
Cota
Inventar 61570

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

BRODNICII ŞI ROMÂNII

O PROBLEMĂ DIN VECHEA ISTORIE A ROMÂNILOR

CU UN ADAUS DESPRE VRANCEA

DE

N. IORGA

MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Şedinţa dela 9 Decemvrie 1927

I

Fără să se fi adaus peste măsură materialul, strămutarea istoriei Românilor în cadrul istoriei universale e de natură să aducă sau să apropie resolvirea multor probleme de ev-mediu românesc rămase nedeslegate sau deslegate numai prin romantice apropieri fără metodă şi fără simţ al împrejurărilor.

Chestia «brodnicilor» e dintre acestea.

Ei sunt pomeniţi la Răsăritul aşezării ardelene a Cavalerilor Teutoni — aşezare căreia recenta comunicare a profesorului Rösler la Institutul sud-est european îi dă alt cadru şi altă semnificaţie şi pe care am intenţia de a o relua în comparaţie cu opera Teutonilor în Locurile Sfinte şi cu începuturile celei săvârşite în Prusia — în actul regal de donaţie nouă către Cavalerii Teutoni pe la 7 Maiu 1222 şi în confirmarea lui de către Papa la 19 Decembre 1222 [1]). E vorba de «Castelul Crucii», *un* Castel al Crucii, clădit, recent, de Cavaleri — Cruceburg, Cuzeburc, într'o variantă mai nouă: Cruczeburg —, şi de «un teritoriu care merge până la hotarele Brodnicilor», «quae vadit usque ad terminos Prodnicorum», «un teritoriu care se întinde de la hotarul acelui castel până la hotarele Prodnicilor», «necnon a termino ipsius castri terram quandam quae procedit usque ad terminos Prodnicorum». Această «ţară» e *în*

[1]) Zimmermann-Werner-Müller, *Urkundenbuch*, I, pp. 19-23.

afară de Carpați, de «Montes Nivium», cari mărgenesc jur împrejur vechea lor donație a Țerii Bârsei: «sicut montes nivium terram complectuntur eandem» (quae dicitur Borsa»)[2]). Ea se întinde pe de altă parte de la *indagines* — s'a definit acum în urmă termenul acesta ca zonă de siguranță — ale Almăjului («Almagie»), peste izvorul Bârsei, până la Dunăre («vadit usque ad ortum aquae quae vocatur Burza et inde progreditur ad Danubium», «in parte altera protenditur usque ad ortum aquae quae Burza vocatur et inde ad Danubium usque protendit» [3]). Deci Dunărea la care se ajunge mergând dela izvoarele Bârsei mai departe, evident spre Răsărit.

Ediția Zimmermann-Werner nu cuprinde în ambele casuri decât acest nume de «Brodnici», pe când aceia dată de Dreger, în *Codex*, de Fejér (III [1]), p. 422), de Schuller, în «Archivul» săsesc, și reluată și de Teutsch și Firnhaber, *Urkundenbuch*, I, p. 19, ediție reprodusă în Hurmuzaki, I, a actului papal, are, cu deosebire și în ce privește ortografia mai multor nume, în loc de «Prodnici»: «Valachi», — adevărat într'o formă pe care n'o întrebuința cancelaria regală, obișnuită ori cu forma maghiară: «Olati», «Olaci» ori cu cea francesă: «Blaci». Versiunea aceasta e luată după un copiariu de la începutul secolului al XV-lea, al cărui autor propune deci cea dintâiu identificare a Brodnicilor cu Românii. Și mai jos, de altfel, când e vorba, în actul papal, de «Blachi», Românii din Ardeal, puși alături de Secui, prin a căror țară, a amândurora, au a trece Cavalerii, copia are: «Valachorum».

Acești Brodnici, așezați dincoace de Carpați, pe o linie plecând de la izvoarele Bârsei, sunt numiți cu un nume străin, slav, care nu poate fi decât împrumutat de la o obișnuință, mai mult: dela o *cancelarie* slavonă.

De la început, de când Onciul a luat în cercetare cele mai vechi izvoare relative la partea întunecată a istoriei noastre, Brodnicii ruși au răsărit în mintea cercetătorilor. Și Radu Rosetti, în studiul său asupra Brodnicilor, în *Revista Nouă*, III (p. 50 și urm.), se gândește la dânșii. Informația «letopisețului lui Ipatie», adus înainte de Onciul și în *Originile principatelor* (p. 232), — Rosetti recurgând la povestirea, basată pe acest izvor, a lui Caramzin, în «Istoria Rusiei»—, dă asupra lor aceste știri. In 1147 participarea lor la lupta de pe râul Oca între cneazul Sviatoslav,

[1]) *Ibid.*
[2]) *Ibid.*

fiul lui Vladimir, ajutat și de Cumani, și oamenii din Viatca. In 1224 prezența lor în bătălia de pe râul Calca în rândurile Tătarilor contra Rușilor: rolul lor a fost în acest război așa de mare încât Voevodul Ploschinia a fost pus să facă Rușilor jurământul, pe care pe urmă l-a călcat. Caramzin vedea în acești oameni niște înaintași, ca locuință, origine, fel de traiu și sistem de luptă, ai Cazacilor de la Don, funcționând în luptele din aceste părți, ca un fel de *grandes compagnies* autonome. El nu li atribuie, ca alți Rusi, un caracter rusesc.

Din potrivă, pentru Onciul ei sunt Români, și Voevodul lor după dânsul a trebuit să se cheme Ploscânea [1]).

Această ipotesă *nu* se poate susținea. Dacă în veacul al XII-lea încă ar fi fost o organisație românească în stare să ducă așa de departe lupte, când cu Turanienii, când alături de Turanieni, jucând și un rol ca al lui «Ploscânea», evident că am fi avut de multă vreme o formă politică determinată în regiunile Moldovei, unde ea apare abia la jumătatea secolului al XIV-lea. Trebuie lăsați de o parte deci acești Brodnici, al căror nume va fi avut sensul derivat de «pribegi» pe care-l menționează Onciul și a căror asămănare cu Cazacii Donului se poate menținea.

Rosetti credea însă că Românii din actele de la 1222, aceiași cu Brodnicii de la Oca și Calca, sunt aceiași și cu *Bârladnicii*, cari evident că nu mai sânt oamenii lui Ivanco Rostislavovici, cu diploma lui dela Bârlad, dar, pe basa letopisețelor ca și a «cântecului lui Igor», care miroasă de departe a fabricație din epoca romantică, ar fi dominat, într'un moment al rătăcirii lor, orașele dunărene. *Aceste orașe sânt o simplă amintire a stăpânirii în secolul al X-lea a lui Sviatoslav la Silistra.* Bârladnicii, în acelaș sens ca Brodnicii, mercenari supt câte un căpitan de aventură ca Ivanco, se întâlnesc în leatopisețele rusești citate de I. Bogdan în studiul său asupra «Diplomei bârlădene» [2]). Amintirea lui Sviatoslav a putut duce cândva pe Ivanco, cum spune izvorul rusesc, la Dunăre ca să prade ca pirat și să împiedece pescăria care se făcea acolo pentru Haliceni — un subiect de cercetat și de pus în legătură cu perpetuarea neîntreruptă a pescăriilor dunărene, aici la Chilia ca și la Celeiu —, ca unul care era să moară la Salonic. Dar de o *stăpânire* de Bârladnici în aceste locuri nici vorbă nu poate să fie. Bogdan o văzuse, de altfel, destul de limpede.

[1]) V. și articolul lui despre Brodnici în *Enciclopedia* Diaconovici.

[2]) *An. Ac. Rom.*, X, p. 95 și urm.

El răspinge însă părerea lui Pič că «Berladnicii» erau simpli vagabonzi, dovedind filologic că numele lor înseamnă «oameni din Bârlad». Cu dreptate el se întreabă însă dacă a fost un singur «Berlad», Bârladul nostru, a cărui existență ca oraș ar fi lăsat urme vechi și *ar presupune o întreagă organisație politică, prin nimic dovedită.* Totuși, ca să admită la urmă Bârladul din secolul al XII-lea. Că un Țigan dela 1446 se chema Bârlad nu e de mirare: avem a face cu un nume turanic, ca și în Tecuciu, în Covurluiu, și în rădăcinile turanice trebuie să i se caute sensul. Incercarea dibace a lui Bogdan de a deriva numele din slavonește nu-mi pare întemeiată.

Cred că și Bârlădenii de la 1100, cu cnezii lor cu tot, trebuie lichidați ca și *Bolochovenii* din Galiția, al căror nume n'are nimic a face cu Românii [1]).

Rămâne însă identificarea Brodnicilor cu Bordonii dintr'o cronică bizantină [2]), cari, alături de Cumani, luptă contra Bizantinilor pentru «Bizanțul» vlaho-bulgăresc al Asăneștilor.

Oameni de vad, în părțile dunărene, Brodnicii nu pot fi căutați decât la vadurile dobrogene și basarabene ale Dunării și marilor ei afluenți, acolo unde e vadul de la Isaccea, marele vad, vadul de la Măcin, Vadul-lui-Isac pe Prut, Vadul-lui-Vodă pe Nistru. Ei îndepliniau aici și funcția pe care, pe vremea Avarilor, Bizantinii o atribuie la Dunărea vestică așà numiților *vαῦται.*

Numele lor, *de cancelarie* — cum am spus —, trimete însă la *o organisație.* Aceasta însă o avem. Ana Comnena, scriind după moartea lui Alexie, părintele ei († 1118), ni-a transmis existența formațiunilor drâstorene și dobrogene ale lui Tatul, Sestlav, Chalis și Saccea [3]). Ordinea Comnenilor păstrându-se la Dunăre în tot secolul al XII-lea, nu e de mirare că acest Stat exista încă pe la 1200. Vlașca și Vlăsia-i păstrează numele slavon, și d. Mehedinți îmi suggerează că satul Voloșcani, de la Voloșca, de la Vlașca, pe linia arătată de documentele ungurești, către Milcov, a țerii Brodnicilor, ar putea să amintească aceiași Vlașcă.

Ceia ce se indică aici nu e o simplă ipotesă: e punctul la care duc atâtea drumuri a căror linie de metodă dreaptă nu se poate tăgădui.

Adaug că individualitatea acestei regiuni mijlocii s'a păstrat. Ea a fost în secolul al XIV-lea pe jumătate țara lui «Demetrius, princeps

[1]) V., ultima oară, Onciul, *Originile Principatelor*, pp. 88, 238.

[2]) După Uspenchi, Onciul, *l. c.*, pp. 89, 338.

[3]) Iorga, în *Rev. Istorică*, V, p. 103 și urm.

Tartarorum», pe jumătate, peste Genovesii de la Chilia şi Cetatea Albă, a lui Dobrotici, apoi a Domnilor munteni, *Basarabia* lor de la Silistra la Vicina, iar pe urmă principatul sudic al lui Ştefan şi Alexăndrel, urmaşii lui Alexandru-cel-Bun, ultima amintire trăind în Ţara-de-jos a Moldovei.

Brodnicii apar în forma «Brodnic, terra illa vicina» şi anume cu Cumania, teritoriu de cucerit pentru catolicism, şi în brevul din Iulie 1227 al Papei Grigorie al IX-lea [1]). Tot lângă Cumani, dar deosebiţi de Ruşi (Rutheni), apar Brodnicii în scrisoarea lui Béla al IV-lea către Inocenţiu al IV-lea [2]), «infidelitatea» lor fiind, ca şi aceia a Rusilor, numai faţă de forma latină a creştinismului [3]). Regele pretinde că înainte de năvălirea Tătarilor ţara Brodnicilor îi era supusă lui, iar acum ascultă de Hordă [5]). De fapt, *prin Hordă s'a isprăvit această formaţiune politică de la gurile Dunării, care trăise cam un veac şi jumătate.*

II.

S'a propus a se vedea în «Brodnic» Vrancea. Identificarea, părăsită şi de propunătorul ei, nu se poate menţinea. Dar prin Vrancea se trecea la Brodnici, şi ea poartă semnele vechimii ei. Să-mi fie îngăduit a mă ocupa de dânsa, în urmarea acestei comunicări.

Regiunile în care s'a păstrat vechea vieaţă patriarhală de «Romanii», pe care Statul, «Domnia» le-a înglobat fără a le nimici, şi abia transformându-le, încep să iasă la iveală.

Dacă n'avem încă nimic despre Chigheciul de la Prut, în schimb prin *Documentele Bistriţei* ale mele şi prin *Documentele câmpulungene* ale lui T. V. Stefanelli cunoaştem Câmpulungul bucovinean. Cel muscelean cu Dragoslavele lui ni-a fost relevat prin cele două volume ale lui Şt. Tuţescu şi părintelui Răuţescu, fără a mai vorbi de publicaţia, care n'a întrat în comerţ, a d-lui Băjan. Valea Teleajenului şi Chiojdurile şi-au vădit tainele prin acte publicate de mine într'o broşură separată, în «Buletinul Comisiei Istorice» sau în «Revista istorică», în Codrul «Cosminului».

---

[1]) Hurmuzaki, I, p. 182.

[2]) *Ibid.*, p. 260.

[3]) Observaţia o face d. Motogna, în articolul *Brodnicii*, *Rev. Ist.*, VIII, pp. 55—62. *Ibid.*, IX, pp. 119—20.

In sfârșit, după grupul de mărturii vrâncene apărut anul trecut în «Buletinul Comisiei Istorice», colegul mieu D. Gusti, organisatorul activei și răbdătoarei cercetări în munții Vrancii, îmi pune la dispoziție un însemnat număr de zapise locale, mai mult din Neruja, prin care putem privi mai adânc în această vieață de un caracter așa de particular.

Ciobanii aceștia, cari de la un timp fac și ceva agricultură, apar de la început cu *bătrânii* lor de pământ, dintre cari câte unul poartă numele de *badiul* (și *bade*, *bădiță* e terminul cu care-și vorbesc). Acești bătrâni» (împărțiți în «frați»), cari și-au transmis numele urmașilor, se chiamă foarte pitoresc: Catoca, Bărcare, Răbega, Gogoriță, Glavanu, Bodiu, Tatu, Lalu, Solomon, Antimir, Bulat, Covrig, Bucur, Mereuță, Scărcea, Dănilă, Moțuc, Dudu, Păun, Mărtan, Căluian, Piciorgros, Pelticu, Bulete, Burcă, Hurjuiu, Lupașcu, Crețu, Cilmac, Tulache, Hărcan, Simionilă, Luzica, Vălcan, Gușăilă, Tuvene, Ciută, Moisă, Vârtu, Burciu, Mircaș, Bălănuță, Oțelea, Vatrea, Miclu, Sârbu, Mohorea, Pomană, Murgu, Precop, Țandără, Jidea (de la Jid), Budu, Mândruț, Lăbunț, Ciută, Hăruca, Bătcă, Hușcă, Bușilă, Măciucă, Găină, Boceica, Gheba, Doban, Coman, Frăsin, Stăruială, Tătaru, Panțiș, Frățilă, Dănțăș, Răduță, Albinaș, Balica, Dochiu. Câte unul amintește o profesiune: Coșonaru, Cofănea, Șindilaru, Blănaru, Cărbunaru, Cojocariu, Faur. Ori un loc de origine: Ungurean, Măceanu. Adesea, amintire a eredității de pământ prin femei, caracteristicele nume terminate în *-oiu:* Cătrinoiu, Dănțoiu, Ștefănoiu, Vădănoiu, Dobrotoiu, Floroiu, pe lângă femininele corespunzătoare: Gaftoana (Gaftoaia, ca în Banat: Imbroane, Grecoanea, Turcoanea). Ele corespund unor pronume ca: al Tomulesăi ori Angheluța. Pronume ca Botezat întăresc părerea mea despre sensul lui Botezatu în genealogia lui Alecsandri: catolic convertit.

Când ni-i arată documentele noastre, deci la începutul secolului al XVIII-lea, ei sunt și industriași. Din mânile lor ies șindile, și două sate poartă numele Șindilarilor, dar și bâte ciobănești, cofe, *împistrite* și simple, *albe*, cu capac și fără, cofițe cu cercuri și «cu țiță», șiștari, putine, și «mijloace» (n-le XIV, XL). Se face și comerț cu câte un Turc de la Dorna ori de la Galați. Se constată relații cu Craiova, unde se duce săul (no. XVII). Nu lipsesc ciubotari ș. a. (no. XVI).

Afaceri de bani se întâlnesc de pe la jumătatea secolului al XIX-lea: moșii zălogite pentru un împrumut de bani și baniți de «păpușoiu» (no. XVIII), — și se pomenește «dijma moșiei» *(ibid.)*.

Ei, aceşti «răzeşi», «*moşinaşi*», sânt însă şi agricultori. Cutare zapis nepublicat aici vorbeşte de «secătura făcută cu toporul din codru mereu cu mânile sale». Secătura, locurile săcate, — de unde: *a săcaturi* — corespunde aici «runcului» din părţile dornene, unde iarăşi *ar trebui o întreagă operă de explorație ştiinţifică, din sat în sat şi din casă în casă*. Totuşi, pe lângă câte un «zmărc» neutilisabil, se păstrează terenul de păscut, *frunza*, vitele, oile mai ales, fiind îndreptate cu deosebire spre munte — *suirea oilor în munte* —, cum e Lăpuşul (no. XXXIX). Sânt locuri de cosire, «bez tufe» (no. XXII), locuri «îmbrăcate cu rădăcini de pădure» (no. XXVIII). Dar unde se face întâiu ogorul se zice: «*stârp*» *(ibid.)*. Une ori se pomeneşte şi o «fugitură» (no. XXVIII) sau *curătură* (no. XXXIX). Se fixează hotare, de Vornic, «cu brazda în cap» (no. IV). Se vorbeşte, târziu, de «muncile» puse de ingineri. «Locurile de islaz» sânt osebite cu garduri (no. XXXIX). Unii n'au casa pe *ciovârta* lor, şi pot fi mutaţi de vecini (no. XVI). Căldările de rachiu nu lipsesc în statistica unei gospodării (no. XIX). La vânzări şi aici e o datorie «a se întrebà toate neamurile şi ficiorii şi ai săi răzăşi», ca să se vadă dacă «se ivesc ca să sprijinească» (no. XXXII).

Administraţia e cea străveche, cu *vornicelul* şi cu *paznicul*, cu *nămesnicul*, cu *bătrânii*, martori. Satul e solidar faţă de Domnia represintată întâiu prin *vornici* şi prin *starostele* de Putna, la hotar, apoi prin câte un *privighitor* sau *sub-prefect*, cu aceleaşi îndatoriri ca ale înaintaşilor cu alt nume. Ei par a fi «vichilii vrânceni» (no. XIII). Unele rosturi le îndeplineşte câte un *mazil*. Puşcaşii apar şi aici, plăieşii (v. no. XX).

Ceia ce se cere de la Vrancea e ce se numeşte mai târziu «cheltuiala Vrancii», pe care o socoteală din secolul al XIX-lea o înseamnă aşà: «5 lei de falce şi 3 lei la cap». Muntele are o «aruncătoare», din care se scot anumite terenuri (no. IV). Şindilarii sau alţii cari «şed în Vrancea» sânt supuşi birului şi li se face cisla la şferturi, cu «izvod curat, pe fieştecine câţi bani l-au ajuns», «încărcându-se» cu ei «satele pe unde şed», dar după «dreptate», de frica «urgiei» (no. X). Lângă «bir» sânt însă şi alte havalele» (no. XXIII). Une ori, lumea plăteşte la «pungile» cerute de împrejurări extraordinare (no. XI). Pentru aceste casuri se caută un «strângător», care poate fi preot (no. XII). Mazilii dau «banii treptelor» (no. XXVII). Sătenii «se globesc» unii pe alţii (no. XXX, IX).

Une ori, ca în 1829, oamenii sânt trimeşi pe la Agiud la Sculeni, ca să ridice «ţuhalii», lăsaţi acolo, ai Rusilor (no. XV).

Câte ceva se cunoaşte din viaţa de familie. Copilului mai mic i se lasă ceva: o falce mai mult în cutare cas. Fiul, nepotul rămas până la urmă *grijeşte* pe mort cu grâu, ceară, oi, câte un cârlan, vedre de vin, îi «poartă prescurele», dăruieşte la săraci «cămeşui» şi câte «o păreche de iţari» (no. II). Moşia nu se poate da la logodnă fetei de măritat, căci au dreptul să se opuie fiii şi nepoţii (no. IX). De altfel, în diata ei, Măriuţa, văduva lui Tănase, spune limpede că «ea n'a ţinut nimic din moşia părintească fără numai fraţii ei», aşa încât «ficiorii să-şi caute cu fraţii ei, să-şi ia partea din moşia ce se cuvine». Ea însăşi a «ţinut» doar «o bucăţică de moşie», dată de părintele ei «de pomană», «iar nu de la părinţi» (no. XXVI). Odată, în pragul zilelor noi, se întâmpină o femeie bătută de soţ pe care tatăl o îngrijeşte, începând cu «înpărtăşirea» la preot, ca să urmeze cu «jumătate ocă rachiu» (no. XXXVIII).

Ca moravuri, se văd femei bătute cu nuielele, care au venit noaptea la casă străină, supt cuvânt de a-şi căuta furca, dar bănuite de «furtişag», şi se pierde o «puşcă cu parali». Se face pâră că soţia cutăruia «ar fi fost o noapte în petreciri cu ibovnicelu ei», dar se dovedeşte că în casă era şi un musafir, «neguţitor brăilean» (no. XLI).

Toate acestea trebuie să dea gustul de cercetări nouă.

I [1]).

[C. 1750.]

Fălci	prăj.	palme		
1	36	16	Bihmeţii	Toţi nepoţi, strănepoţi badiului Din Oguiu Vrăncean.
1	36	16	Citarii	
1	36	16	Poparii	
1	36	16	Buturea	

(V⁰:) Cinst. mâna dumisale logofătului Panfile Popan cu plecăcuni. (Şi o altă inscripţie ştearsă).

II.

* Adică eu Toma, murindu unchiu meu Jitea, şi eu l-amu grijit, şi la grija lui o sută cincizeci ocă de grâu, una ocă ceară, cinci oi, un cârlanu, trei vedre de vinu, prescurele i-amu purtat, o cămeşuie, . . . o păreche de iţari.

Eu am scris, preotul Ion ot Spulber, leat 7227.

---

[1]) Bucăţile reproduse după copiile misiunii Gusti sânt însemnate cu un asterisc.

III.

(Copie.)

Insămnari de înpărţirea Podurilor din Nerej, ce sănt săcături din Podul din ğos piste Părăul Adăncu, cum arată în ğos; leat 7275, Iunie 22.

Funii. Şi funie de 10 stănjăni, stănjănul de opt palmi.

20 funii. Incepăndu-să din malul părăului, s'au dat pi cei patru bătrăni mari ce au descălecat la acest loc, cari sănt în ispisocul domnesc.

33 funii s'au aflat săcaţi din codru mereu de Spulbăr cel bătrăn şi de fi-ciorul lui, şi Dănţăşăştii, cari învoindu-să ei înnaintea noastră, au luat Spulberii 11 funii din sus pe lăngă otaşnică, şi Dănţăşăştii 22 din ğos pe lăngă un părăuţ, şi funiile în cè d'intăi calcă până aproapi di Zăbala, şi, suindu-ne în Podu de-asupra, s'au dat funiia Dănţăşăştilor pără în zarea muchii.

10 funii, lui Andrii Mihul cu nepoţilor lui, însă şi acè dacă ar hi săcat dintr'o săcătură ce au luat-o tot acel Mihul cu brazdă în cap, cănd au hotărît Cubăr vornic, şi din săcătura lui Andrii Mihu iarăş s'au dat

20 funii, iar pe cei patru bătrăni lor; aşăşdirea şi pentru codru ce au bun şi săcat s'au hotărăt de cătră toţi răzăşii să nu li să săci, ca unie dintre alţi bătrăni nu să află săcaţi, şi dintre aceste să facŭ pricinile, şi cine va mai săca de acum înainte să rămăe iar pe cei patru bătrâni lor.

Din poronca dumnealui Feodorache biv Vel Comis şi dumnealui Grigori Vornic di Vrancea fiind rănduit, am înpărţit aceste Poduri înpreună şi cu răzăşii, şi s'au înpăcat.

Iscălit: Cărste Burcă.

(Copie.)

Din poronca dumnealui biv Vel Comis Feodorache, staroste, şi a dum-nealui Gligori Vornic di Vrancea, fiind rănduit, am înpărţit săcăturile din Nereju piste părăul din Podul din ğos: i s'au dat Dănţăşăştilor 22 funii, însă douzeci şi dou, şi fuine de 10 stănjăni şi stănjănul de opt palmi pe din ğos de 11 funii a lui Spulber, şi, fiind şi răzăşii faţă, s'au învoit să stăpă-nească în paci.

Iscălit: Cărstea Burcă.

IV.

† Adică noi Vrăncenii dat-am adevărat zapisul nostru la măna lui Ion Măcucă pretru o săcătură din Ţipău, din şăsul Ţipăului vechi de multu, bătrăn, şi cu groapa de la lac, şi cu groapa cielaltă dispre Ţipău, precum ca să să ştie că ăcastă săcătură este scosă din aruncătoare muntelui: or la ce sat să va arunca muntile, să n'aibă trebă cu săcătura măi sus numită, fiindu-că este scoasă din aruncătoare muntelui. Iară semnile locului aceştii săcături sănt: şadi *(sic)* la lac şi în deal muche la deal până supt vărful Ţăpăului, şi di supt vărful Ţăpăului iar în muche, şi muche la vale, şi în capul muchii la vale în chiatră, şi în cu meziş până în botul răpii cei lungi, şi din răpa ca lungă până în ceia răpă în dial, şi din răpă aceia la deal, zarea muchii la deal, până unde s'au început .Şi aceste sem[ne] are ăcastă săcătură cum arată în sus, şi s'au hotărăt şi la înpărţire munţilor, şi s'au scos afară din trebuinţa munţilor

ca să o stăpănească Ion mai sus numit în pace. Şi pentru mai adevărată credinţă ne-am iscălit mai gos ca să să crează. 1778, Av. 9.

Eu Neculaiu Tuvene, nemesnicul ot sat Poiană, martur.
Eu nemesnicul Petre ot Valea Sărată, martur.
Eu nemesnicul Ştefan Ćută din Colac, martur.
Eu nemesnicul Neculaiu Blănarul din sat Vidra, martur.
Eu nemesnicul Vasile ot Găurile, martur.
Eu nemesnicul Gheorghiţă din Spineşti, martur.
Eu nemesnicul Ion Dascalu din Negrileşti, martur.
Eu nemesnicul Toader Tocane ot Neruja, martur.
Eu nemesnicul Toder Precup ot sat Nerej., martur.
Eu Luca din Bărbeşti, martur.
Eu Ion Murgu ot Spineşti, martur.
Şi am scris eu dascalu Ion cu zisa lor.

V.

Adeverinţă.

Eu Stoica Spulbărul am dat ačastă adeverinţă a mè la măna lui Costandin Măčucă şi frati-seu Păun, că am primit cinci lei pe o falce moşii sălişte di ăngă Vale Largă, pentru scotere moşii de la Roznovanu. 1778, Avgust 7.

Eu nemesnic Stoica Popa din sat Paltenul am primit patru lei di la Costandin Măčucă şi frati-său Păunu pentru o falci sălişte di lăngă Vale Largă, cheltuiala moşii cu legera (= alegerea).

Eu nemesnic Neculai, sat Poiana.
Eu nemesnic Petre, sat Valea Seri.
Eu nemesnic Ştefan Ćută din Colac.
Eu nemesnic Neculai Blănaru, sat Vidra.
Eu nemesnic Vasăle ot Găurile.
Eu nemesnic Gheorghe Ţăban, Spineşti.
Eu nemesnic Ion Da[s]calu, Negrileşti.
Eu nemesnic Toder Pomană din Neruja.
Eu Luca din Bărsăşti.
Eu Ion Murgu, Spineşti.
Eu Toder Precop din Neruju.

VI.

Din porănca dumisale Spat. Iancu Razu, staroste de Putna, fiind rănduitŭ să mergu la satul Nereju să hotărăscu o moşie ce să chiamă în Pod din Părău cel adăncu în gos, ci au pricină Căcăreză cu neamu lui cu Todiru Danţăş, arătănd Toader Căcărează din preună cu neamu lui cum că cade Toader Danţăş pe parte lor, şi din poronca dumisale starostelui amu mersu la faţa locului, şi am strănsu pe toţi moşinaşii, atăt bătrăni, căt şi tineri, am cercetat pricina de amărunt, avănd şi carte de blestemu Toader Căcărează asupra

celora ci cad pe parte lor, cum și pe cei ce or ști și n'or arăta; care carte am cetit întru auzu tutulor, și neme nu s'au dat ca să știe că-l năpăstuește cineva pe parte lui, căt i s'au vinet [după] hotărăre ci au făcut logofăt Cărste Burcă, fiind orănduit de dum. starostele Theodorache biv Vel Comisu i de dum. Grigori Vornecu de Vrance la let 7275, Iuni 22, și, mergănd la fața locului, au strănsu pe toț moșinașii ș'au măsurat moșie și au stălpit-o, făcăndu-le parte pe frați, adică pe cinci frați, și ce au rămas din patru bătrăni de frate, căte opt funii, și funie căte de trii stănjeni, și stănjănu de opt palme domești. Și de atunci au stăpănit toți părțile până acuma după înpărțala ce le'u făcut Cărste Burcă. Iar acuma di iznoavă s'au sculat asupra lui Toader Dănțeș, zăcănd că cade pe parte lor. Mergăndu înpreună cu toți moșinașii după poronca dumisale Spăt. Iancu, am cercetat, și tot după cum au fostu hotărăre cè de'ntăiu am găsăt și și eu că în parte ce este a lui Toader Căcărează, ci i s'au vinit la înpărțală, nu cade nime pe a lui, dar el înblă rău și făr de nicio rănduială, numai îi învațat ca să supere pe ciealalți moșinași, mai ales la vreme lucrului. Și, fiind hotărătă moșie ăcasta și cercetată și anul trecut de dum. Vornec de Vranča Radu Băleanu, și pentru ăcasta am dat și eu ăcastă carte de întăritură la măna lui Toader Dănțeș, ca, de s'ar mai scula Toaderu Căcărează asupra lui Toader Dănțeș[1]), să nu i se mai țăi în samă.

1784, Iunie 10.

Și, căndu s'au făcut ăcastă cercetare, ne'mu întâmplat față și noi care mai jos ni vomu iscăli:

† Eu nimesnicu Ion Murgu ot Spinești.
† Eu nemesnic Toader Pricop ot Năruja.
† Eu Gheorghiță Cojocar ot Spinești.
† Eu Acsănte Dănilă ot Bodești.
† Eu Lazăr Bușilă ot tam.
† Eu Răduț Mărtoiu ot Dealu Paltenul.
† Eu Dumitru Măčucă de la Spulberul.
† Eu Ștefan Spulbăr ot Nerej.
† Eu Nicule ot tam.
† Eu Ion Spulbăr ot tamu.

VII.

Dat-am țidulă la măna lui Toader Căcărază precum am ales parte lui Toader Căcărează din moșii lui Spulber în Podul de-asupra, șăse prăjini în curmeziș, alături cu Dănțăș, până apa Zăbalei, iar în Săcătura din gios i s'au ales parte lui zece prăjini, dar zece prăjini i s'au dat pentru că ar fi muncit mai mult el din vale până în zare muchii, tot din parte lui Toder nemesnicul Spulber, i Răduță Martoriu, i Ion Măciucă, i Ion Căntace, i Ștefan Spulber.

1786, Mai 23.

Și am scris eu, preotul Părvu, cu zisa lor, și noi acești oameni am făcut den poroncă dumisale Vornecului de Vrance.

[1]) De aici lipsește originalul până la a doua iscălitură.

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

VIII.

Adică noi bătrănii de Bodești i de Păulești, dinpreună cu nemurile nostră, care mai josu să vorŭ iscăli, dat-amu zapisulŭ nostru la mâna lui Ionŭ Măcucă și a lui Costandin Măciucă, Toaderŭ Măciucă și a lui Ștefan Spolbăru i Sămionŭ Sŭpulbărŭ i Cosŭma Măciucă și a Tomi Hărcanu și Ion Răduță și a loi Sitanu Răduț, precum să știe că le'm vândutu moșie Tojanu. Anume se știi semnele per [un]de sintu. Din susu răpa Bezarilorŭ și muche în josu până în Chee Fedigului, părău Tojanului la valie până în Zăbală, Zăbala în susu, iar până în răpa Bezariloru. Și ne datu pe acè moșăi mai susu numită 250 lei, adică doo sute cinzăci lei, și amu dat-o acestoru ominăi mai sus numiți, ca se le fii lorŭ ocină și moșie în veci, neclătită, lorŭ și fiĉoriloru lor, și nepoților, căți Dumnezău ăi va dărui. Și, căndu s'au făcut acestu zapisu, s'a întâmplat molți omini bătrăni și tineri cari mai josu să vor iscăli. Luna lui Sătemvrii în 26 zăli, velet 7307.

Eu Mihaiu Benim, vănzătoru.
Eu nomesnăcul Luca ot Bărsăști.
Eu Ștefanu Tuvene, ot satul Poiană.
Eu Ion Murgu cel mare.
Eu Marin ot Coza.
Eu Mihaiu Lazăr am —.
Eu Ene Bătcă.
Eu Lazorŭ Bușilă.
Eu Ștefanu nomesnăc ot Năruja.
Eu Ion Grosu.
Eu Soare Grosu.
Eu Ivanu Hiușcă.
Eu Ion Giușcă
Eu Ion ...uture.
Eu Constantin Cheroiu ot Bodești.
Eu ... ot Sănești.

Și am scrisu eu din nou diaconu Pavăl cu zisa *(rupt)*, și cheltuială s'au cheltuitu 30 [lei].

IX.

*Adică eu uncheșu Toma Budu cu soția mea Năstăsia luăm scrisoare di la ginerii noștri anume Stanciu și Vasăle și Ion că la logodna lui Avram nu au vrutu să deie pe Măriuța, precum s'au datu scris dimpreună cu numiții de sus, ca să fie mulțămiți cu zăstrea câtă le-am datu, că moșia nu avem să le dăm, să nu fie supărare feciorilor noștri, nici nepoților. Și pentru credința dăm această, câtu și de strănepoții (?) noștrii să nu fie supărați, măcar că și cele nemăritate de moșie nu am să le dau. Și ori la ce vornicu să va arăta, să se ție în samă aceasta; că cine să va scula să o strice, să fie supt blăstămulcelor 300 sfinți părinți.

Leat 1802.

Făcut de mine, preotu Ion Nichita, să fie legați.

Eu Pavel Popa, față.
Eu Toader Stan, față la aceasta.

X.

*De la stărostie.

Către Ştefan Bălan ot Nereju şi către nemesnicu Soare.

Fiindcă sătenii din satul Şindilarii-de-sus, ce şed în Vrancea, îşi dau banii cu Şindilarii-[de-jos], să se aşeze care unde şed în Vrancea, să-şi dea birul lui. Pentru aceasta vă rânduesc să mergeţi acum la satul Şindilarii şi să staţi la facerea cislei, şfertul acesta al patrulea, şi pe drepţi bani, iar nu pe alte încărcături, să se facă cisla tuturor după obiceiu. Şi după facerea cislei să faceţi izvod curat, pe fieştecine câţi bani l-au ajuns, că cu aceşti bani au să se încarce satele pe unde şed. Să urmaţi dreptăţii, că să ştiţi că sânteţi în urgie, când nu veţi urma dreptatea.

1808, Avgust 22.

XI.

Copie. Dovadă.

La pungile cerute cându s'au scos munţi la cheltuelile prin înpresurare domnului Vel Vist. Eordachie Rusătu pi patru bătrâni: Paltinu, Nereju, Spulberu, Paltenu un bătrân, Nereju doi bătrâni, un bătrân Spulberul, n'au vrutu să dia cheltuelile la Lopuşul de josu, nici parte de munte să n'aibă, ci numai Tojonu au răscumpăratu: pentru ačasta s'au datu ačastă dovadă spre a nu fi supăraţi care au răscump[ăr]atu. Deci dările la cheltuelile dări pungiloru însămnate: două Nerejul, una Paltinul, una Spulberul pentru Tojonŭ. Despre care este datu ačasta.

Iscălitul Vel Vist. Eordachi Rusetu, 1813, Iulie 10.

Sămnul peceţii 1810.

XII.

Adecă eu Mihailu preot, fiindu strângătoru de bani moşii din stăpânire lui Iordache Rosătu, dau sinetul meu la mâna Radului Cabi celui micu, precum să fie ştiut că am plătitu la sporul lui Ğuncu u falce, tot la Ierdachie Rusetu. Şi aceste fălce sintu în Ţipău cel micu, unde să hotărăşte cu Gheorghee Temetul.

1813, Octv. 2.

XIII.

Copie.

După izvod de aşezarea munţilor din anul 818, Mart 23, după carte di la D. Scarlat Căliman *(sic)* Voivod, din anul 1817, Dechemvrie 13, şi cu carte de blăstăm de la preosfinţit Mitropolit, învoindu-se între dânşii; însă: 210 lei parale. Analogul şi muntele 210 lat şi de jos 16 lei şi jur 130 sat Nereju. cot Spulberu şi Paltin, i s'au vinit, şi ari să mai întoarcă cei ce se va cădea: 80 lei, şi cinsprăzăci să rămâi pentru frunză.

185 lei. Analog şi muntele o sută triizăci lei Chetrosu, şi cinzeci şi cinci fruntea cea mari a munţisoarilor i podu sat Valea Sării i Podurile, potrivindu-se întocmai răuţul *(sic)*, frunză.

190 lei. Analogul și muntele 220 lei Năruja i Nistorești i munțișoarile și muntoru, frunză, mai trecând 32 lei, și s'au lăsat pentru ostenelile Sfinției Sale părintelui Șărban, umblând pentru noi, pentru judecata moșia a toată Vrancea.

210 lei. Analogul și muntele, 220 lei, sat Spinești, secătură Văsuiu, li s'a venit Zboina și Dealu Secătura, frunză, din lac la vale, spre Fercitău, și li mai treci 10 lei, și li s'au lăsat pentru moșu Toader Țărdea, fiind și el prin judecată.

185 lei. Analog și muntele 180 lei, li s'au venit Păunești i Hăul, și li s'au venit mijlocul Cozii i Strungile, frunză.

185 lei. Analog și muntele 230 lei Bărsăștii, s'au venit muntele Giurgiu și frunză: mai trecându-le 45 lei, li s'au lăsat 22 lei tot pentru frunză, iar 22 lei se mai întoarcă cui se va cădea.

74 lei. Analogu și banii muntelui 72 lei, sat Cozii, muntele Chetrile și Pičor Mesteacănului, frunză.

30 lei. Analogu și muntele 130 lei, Macradiu și Galaciu, frunză, sat Tulnici.

198 lei. Analog și muntele, 210 lei, sat Negrilești, Păișelili i Chini, frunză, și li mai treci 12 lei, lăsându-se pentru ostenelile lui Taftă, ci și el au fost în judecată pentru moșiile vrânceni.

120 lei. Analog și muntele Verdili, 160 lei, sat Voloșcanii i Cărlig, frunză, și le mai treci, se mai întoarcă cui se va cădea 40 lei.

174 lei. Analog și muntele Capu Cozi de jos, 170 lei i s'au venit satului Vidra i Căliman și Ciutile pe ½ frunză.

155 lei. Analog și muntele Mușa, 210 lei, sat Poeana, și li mai trece 60 lei, lăsându-se pentru frunză 35 lei, și are să mai întoarcă cui se va cădea 25 lei.

185 lei. Analog și muntele 200 lei, Găurile, mai trecându-le 15 lei, și li s'au lăsat pentru frunza satului.

Acest izvod di munți s'au alcătuit și s'au împărțit munții când s'au adus carte domnească împreună cu carte de blestem și de la Preosfințit Mitropolit; s'au împăcat și satele cu pricina pentru munți, cât și pentru despărțirea hotarălor, ca se nu le mai rămăi niciun cuvânt asupra munților sau a hotarălor, se le facă vre-o măsură, ci se fie alcătuire precum s'au așezat întru acest izvod carele s'au iscălit, și vichili vrânceni, și noi răzăși toți ne-am iscălit în cartea ci s'au făcut de boerii rânduiți, de Vornic de Vrancea, Dumitrache Popandopolu, și dumnealui Gavrilă Avram, martor preot Toader Țiărdea, Costandin Taftă.

Adeverim pentru toată Vrancea.

Comformu cu original ce se păstrează de subscrisul, Ioniță Șărban.

XIV.

Către 1820.

Insemnare pentru ce marfă am să-i răspund dum. fratiu-meu Dumitru Gheorghescu di oraș Râmnicu.

Anume: 300 bote mar[i] cu țâță.

300 bote meljoc cu țâță, înpistrite.

300 bote čobăneşti cu ţâţă.
300 putinei.
300 şiştare.
300 cofe cu capac.
300 cofiţi cu capac.
500 cofiţi fără capac.

Peţu *(sic)* aceştii mărfi este lei 130 suta, bote mari şi meljoc şi putine.
65 suta şi[ş]tare.
80 suta bote čobăneşti.
80 suta cofe cu capac.
40 suta cofiţi cu capa[c].
30 suta cofiţi fără capa[c].

XV.

.... Sat Nerej., cu care să margă înpreună drept la Agiudu, unde acolo să află un[ul] din boeri starosti, de la care va lua ča mai adevărată povăţuire; 829, Dichmv. 1.

Step. Stolc.
Stărostie.

Arătatelor sănii ce mergu spre încărcare ţuhalilor ci i-au lăsat pe drum[ul] Sculenilor li să vor da fănul trebuincios la întoarcere, şi să va lua adiverinţă di la Ioan Andrei mazil.

829, Dech. 5.

In lipsă: Neculai.

XVI.

Incredinţăm noi cei mai ğosu iscăliţi cu acestă iscălitură a noastră la măna lui Ion sin Beteringhe ot Nerej că, avăndu Beterin[ghe] o čovărtă di locu şi pe acè čovărtă avu numitu casă, dar din čovărtă încolo este moşiia noastră, adică a noastră a Hurjueştilor, şi ne-am învoitu ca să-i mutămu casa pe locu lui Ion Beterin[ghe] în muche di-asupra bordeiu lui Costantin Beteringhe. Dar noi, mutăndu-i casa şi să va alege niscai lemne răle, să le lepădăm ğosu şi să le puneam altele bune. Şi pentru înnoire casii că o mutăm să rămăie acesŭtă čovărtă ... *(rupt)*, dar di acum, din an 1834, Otovrie în cespărăče, şi ca şi păr la an 1835, Octv. 15, să fie casa gata, iar, nefiindu casa lui Beter[in]ghe gata, să între în casa mè, adică a Tomi zăt Hurjui.

834, Octm. 15.

Eu Ion čobotar pasnicu faţ[ă].
Eu Postolache Sta[n] faţ[ă].
Eu Alisandru Cofăr faţ[ă].
Eu Vornicelu Ionaşcu Lupaşcu faţ[ă].
Eu Toader Badiu faţ[ă].
Eu Ion Hurjui platnecu.
Eu Bucuru Hurjui plat[necu].
Eu Toma zătu Hurjui.
Luca (?) preot.

XVII.

Lei 606,pr. 24, adică șase sute de lei și doăzeci și patru dă pr. să am să ieau lui Dumitru nepoto-mieu dintr'o pagubă ce mă ağunge partea dintr'o cumpărătoare de său dela Craiova; însă când mă voi îndeletnici; 839, Avgt. 1.

Marin lgf. ple[t]nic.

XVIII.

*Jos-iscălitul prin condeiul scriitorului încredințez cu acest zapis al meu la mâna lui Ion Chiriac ot Spulber pentru ca să fie știut că i-am zălogit două fălci și jumătate loc casă, anume în Poienele Serii, ci se hotărăște cu frățânimeu Ștefan Bâră și Ilie și cu Gligore Stan din satul Nerejiu. Pe care loc l-am zălogit drept 264 lei, bani gata, și 60 de baniți păpușoiu, pe care i-am primit tot dreptu în mânele mele. Și moșia i-am pus-o zălog, ca s'o stăpânească până când i se va răspunde arătații bani împreună cu popășoiu, cu tot venitu ei. Și spre credință am rugat pe scriitoru de mi-au scris numele, și eu am pus degetu i pecetea sătească; 1840, Dech. 28.

Eu Ion Bără ot Nerejiu am zălogit.
Eu vornic Macovei ciubotaru.
Eu pasnicu Toader Ursu, rugat, am scris.

Lei 42,20 ,adecă patruzeci și doi lei și douăzeci parale, am mai primit dela numitul Chiriac tot asupra dijmei moșiei; 1841, Noemvrie 20.

Eu Ion Bără. Dascalul Neacșiu.
(Pecete din 1846.)

XIX.

Sat Neruja.

Facem cunos[cu]tu cestetei priveghetorii pentru o pricină c'este între fămeie lui Gligore Carșochii, că au (au) mersu la casa numetului mai sus, au avut 3 vace, 1na *(sic)* cu vețăl, 1na storpă, 1na de 2 anei și un gonitori, un bou, și, cădu am eșit din casa lui, am eșit cu o vacă cu vețăl și cu o gonitoare, și am făcut cu el o casă și o moară cu toate ale ei și 1 căldare de racheu și o părăche de feră de plug, și am rămas 48 de baniți de păpușoi, și m'eu dat și miia 11 baniți din într'aceste baniți.

842, Mart. 1.

Și încă au lasat răposat[ul] din 6 boi să dè 2 boi de 3 unei fămei; fičorii n'au urmat. Și rămânem a d-tale plecați.

Radu Dudu pasnecu adeverez.
Toma Lupașcu adeverez.
Vornicel Toader Roibu adeverez.
Și eu Ioan Bușilă, rugat findu, am scrisu cu zisa numiților mai sus.
(Pecete din 1840.)
Privi[ghi]tori de Vrance.

Pasnici şi vornicel ot Neruju să cerceteze cu privighere acestui înscris şi precum vor găsi de cuviinţă să raportuiască orice spre înnainte lucrare. 842, Iuli 19.

V. Post. Niagu.

XX.

Pentru o puşcă a lui Stoica Beteringhi ce s'au primit de la d. priv[ighetorul] de Vrance cu patul rupt şi un şuriu lipsă, şi eu am dat-o la fiia-său Pavăl, precum s'au primit şi Dimitră Adreian, frate-meu.

842, Mart 8.

Eu Ştef. Şuşă Vornic am dat puşca în mâna lui Pavăl.

Eu Gheorghie Gheorghiu faţă.
Eu Mantacariu faţă.

XXI.

Trib. di Vrance.
Pasnicii ot Nereju să înpliniască 14 lei pol di la Ion Hurtuiu ce esti dator cătră Ioan Andrei, iar, di av[e]a a răspunde, să vii faţă.

V. Post. Niagu. 842, Iuli 8.

XXII.

Zapis.
Adecă eu cel mai gos iscălit dau adevărat şi bunu încredinţat zapis[ul] meu la mâna nepotului Ioan săn Toaderu. Ştiutu să fie că i-amu vândutu doo fălci, adecă doo fălci *(sic)*, locu de cosire, bezi tufe, cu tocmală hotărâtă doă sute lei, adecă doo sute lei, şi de spre Răsăritu să răzăşăşte cu Toaderu Stan şi de spre Amez să hotărăşte cu frate-meu Toaderu şi de spre Apus să hotărăşte cu frate-meu Alesandru şi la vale merge pără în drumu frate-meu lui Toaderu. Şi pentru încredinţare urmeză a mè iscălitură.

1843, Dechevre 24.

Eu, porosnecu Ionu Găman vănzătoriu, cu soţia mè Măriuţa vănzătoare, întărindu-să şi cu peceţi.
Eu Tănasie Terăţu am fostu faţă, sătean.
Eu Ion săn Toaderu Stan faţă.
Eu Şărban săn porsnic am scris.
Pecete: satul Narejul cu cotul Spulbere.
In sus: Ţănutul Putna N. 1078, 1840 [1]).

[1]) Găsim şi o frumoasă pecete cu un chip de sfânt şi: P. bs. st. Cotunul Spulberea, Ţi. Putni, h. S. Nico[lae] 1843.

XXIII.

Dăm scris[ul] nostru la mâna [lui] Stoica lui Beterenghi pentru că am primitu 24 lei, și de astăzi înnainte să nu mai fie supărat de bir, nici alte havalele. Pentru credință am adeverit cu pecetea . . . *(rupt)*,

1845, Noem. 20.

Eu Ion a babi Flori.
Eu Ion Tărășilă.
Eu Toader Ursu.

(O iscălitură.)

XXIV.

Fine Dinule, Sănătate. Pentru datoria de bani ce am să iau de la dum[nea]ta lei dooăzeci și cinci, vei ști că, având eu o socoteală cu Ion Vădănoiu dintr'acel sat, au rămas ca acei bani să-i priimească numitul de la dum[nea]ta. Pe care negreșit să-i și răspunzi pomenitului, ca să mă văzu odată dăsfăcut. Și mai mult să nu aștepți a-ți mai scri, fiindcă te-am mai scris odată și nicio urmare n'ai făcut. Apoi nu socotești că este rușine? De aceia îți zic de acum să nu mai rămâie ca să mai viie omul pă aici să mai supere.

Sănt al dumitali dă bine voitor:

Răducanul Vălcan.

1847, Avgt. 21. Satul Lopătari.

XXV.

Și pentru doi gonitori de boi ce i-a răspuns sănt de el cum[pă]rat, și o vacă este dată de pomană lui pentru mene și soțulu meu, să nu aibă nemene atingere de ele decât fii-meu.

1849, Mai 30.

Eu Vasălca am dat acestu înscris.
Dascăl . . . Andrei, rugat fiindu, am scris.

XXVI.

*Diată.

Adică eu, Mariuța, soția lui Tănase, fiică lui Bejulică Ion, fiind la sfârșitul vieții mele, am lăsat la mâna feciorilor mei, anume Andrei, Neculai, Ion și Ioana și Maria Oprea, precum să fie știut că eu n'am ținut nimic din moșia părintească, fără numai frații mei, iar feciorii să-și caute cu frații mei, să-și ia partea din moșie ce se cuvine, — că eu am ținut o bucățică de moșie, mi-au dat-o tătă-meu Stan, ca la Neacșu, di pomană, iar nu de la părinți, că eu și . . ., de câte ori am zis, n'am sărit cu . . . Și ne-am lăsat și am vândut-o cu banii . . . câte ei știu.

1849, Avgust 2.

XXVII.

Adeverinţă.

192 lei, una sută nouăzeci şi doi lei, în 76 sorocoveţi şi două carboave cursul nazielui *(sic)*, s'au priimit de la mazilul Ioan Vădănoiul, bani a treptelor pe cfertul 4-le; pentru care i s'au dat ăcasta.

P. Savescu. 1850, Dechemv. 9.

6, şasă, lei rămăşiţă din acest cfert, nu s'au priimit, precum şi darea mazilului Anghel Vălcul.

XXVIII.

* Zapis prin carele noi, obştia satului Năruja, dăm la mâna lui Toader Hăruca Vasile şi Stan Hăruca cu fraţi lor, pentru ca să fie ştiut că, mai având noi o parte moşie frunză, păşune de dobitoace printre pocii *(sic)* şi pogoanele noastre, care loc fiind stăpânit de către obştie pâră acum, şi findcă acest loc erea îmbrăcat cu rădăcini de pădure şi mai se sfitirisise de către unii şi alţi oameni străini ce nu are drept, am găsit cu toţii de cuviinţă ca să aruncăm această parte pe fălci[le] şi pogoanele noastre, ce am plătit fiişticare la toate cheltuelile pe pământ, adică la Roznovanu, la Lipanu, la darea bozului (birului ?), la scoaterea munţilor, la toate acestea, pe câte fălci, pogoane vine, am plătit analogul fonciei (?), pe aşa plată, asemeni părţi ce am avut, asemeni frunză şi stârpuri, tot pe asemenea analog s'au aruncat, şi au luat-o în stăpânire pe această parte, şi această parte s'au analogisit tot pe asemine. Unde de astăzi înainte s'au luat în stăpânire care pecum s'au cuvinit, şi pominiţilor trei fălci în Căcărezoaia, loc pădure, alăturea cu Bocânta (!) lor, pe lângă fugitură. O falcie unde se numeşte Mesteacănul, precum şi 20 de prăjini în dosul Zăbalei, ce se megieşeşte cu Mihai Coroiu şi Năstasia văduva. Pentru care la aceasta a noastră obştească sfătuire şi aruncare s'au făcut din Todir Ursu cu câţiva zurbagii în număr de 7, şi mergând am dat jalbă cinstitei starostii, unde îndată au orânduit un alt cirovnic, pe dumnealui Ştefan Ciocârlie. Unde, viind la faţa locului şi luând pricina în cercetare, după înfăţişarea noastră, a ambelor părţi, şi a tablelor vechi de plăţi, precum zice şi aşa dreapta analoghi[si]re, i s'au găsit de cuviinţă şi să ia în stăpânire aşa precum i s'au pornit după analogul plăţei cheltuelilor urmate în vremurile trecute, după câte fălci pogoane au plătit fiişticare, fiind drept şi chibzuit scopul obştesc. Aşa dar şi din partea dumnealui orânduit au făcut poruncă asupra câţiva locuitori oameni cu toată deplina ştiinţă, ca să lucreze şi să se sfârşească aceasta, după cum s'au pornit, drept după analog. Care poruncă este la numitul Ursu. Iar, pe de altă parte, au făcut cunoscut lucrarea şi cinstitei stărostii, şi, sfârşindu-se lucrarea, li s'au cuvinit şi numiţilor pomeniţi ca să stăpânească cu pace în veci, atât şi urmaşii lor. Pentru paşnică şi veşnică stăpânire s'au şi întărit cu punerea numelor şi degetelor şi pecete sătească. 1851, Dichemvrie 27.

Eu, Grigorie Ţăranu, adiverez.
Eu Radu Suşu, adiverez.
(Alte paisprezece iscălituri).

Neagu Lazăr vornic, împreună cu toată obștia, adiverim pentru buna primire a obștiei.

Am scris eu, Ioniță Șărban pocovnic.

Preotul Andrei Susu, adiverez.
Preotul Lazăr Chi(chi)oru, adiverez.
Vasile Popa, adiverez.

XXIX.

Trib. de ocolu Vranča.

Cătră Mabăluian Andreiu.

Fiindcă, după porunca ci ță s'au scris pentru ca . . . Chira pe Manolachi Avram înpreună și cu fumeia lui spre a să înfățoșa cu maică-sa pentru furare a niște bani, nici pără acum n'ai fost următori, și fiindcă jăluitoarea au stăruit aiča, di aceia ță să poruncești ca numaidicăt să-i aduci aiča pi amăndouă părțăli, spre a să înfățoșa fără a faci mai multă întărziere.

M . . . 1852, Fevr. 6,

XXX.

lei păr.
40 lei la Ioniță Bursu.
10 lei la Gheorghe Mălacu.

50 lei.

Trib. din Vranča.

Cătră vornicu satului Nerej.

Ți să poruncește ca, dacă datoriia va fi neprihănită, acè arătată sus, să o înplinești întru îndestularia jăl[ui]t[o]r[ului] Ioan Andrei.

C. Nițu. 1857, Noemvrie 23.

XXXI.

Porumbu. Sat Nereju.

Cară boi.

7 cară căti în cinci cai, mocani.
1 » cu șasă cai.
2 » căti în patru cai.

10.

1 cară Bratu Baban Radeș.
1 » Ion Postolache Stan.
1 » Stoica Jughei *(sic?)*.
1 » Toder Roibu.
1 » Nestor Spulber.
1 » Mihai Stan (?).
1 » Toder Puțoi.
1 » Ion Cărbunar.

1 cară Toder Bădiiu.
1 » Sămion Čocă.
1 » Alecsandru Negru.
1 » Todenelŭ.
1 » Neculaiu Ungureni.
1 » Neculaiu Carbunar.
1 » Alecsandru Măčucă.
1 » Nestor Măčucă.
1 » Radu Caba cel mic.
1 » Crăčun Spulber.
1 » Mice lui Pavălu.
1 » Ioan a Tomulesăi.

Sat Hărăstău:

5 cară căti doi cai.
1 » cu patru cai.
6 » Ion Bălănuță.
1 » Dobrotă Oțele.
1 » Necula Čută.
1 » Dumitru Vatre.
1 » Savul Găluşanu.
1 » Gheorghe Angheluşa.
1 » Vasile Găină.

Sat Nestoriții:

7 sanii căte cu doi cai.
10 sanie cu patru cai.

8

1 sanie Radu Murgu.
1 » Stan Bătcă.
1 » Ion Ungureanu.
1 » Gavrilă Băra.
1 » Dumitrașcu.
1 » Costin Bărcan.
1 » Sandu Rebăga.
1 » Gheorghe Gogoriță.

12 sanii Năruja.
7 » Palten.

43, adică patruzeci și trei sanii, căte în 4 și în 21 *(sic)* cai, s'au dat pe mâna lui Ion Andrei mazăl.

Berbeci, oi cu mei.

Izvodu di căte oi am cumpărat. 1855, Ghinar 8.

1 berbec Păvalu Terțu pasnicu.
1 » Ghiorghe Bulete.
1 » Ion Băra.

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

1 berbec Costandin Șchiopu.
1 » Costantin Pelticu.
1 » Ion sin Păvalu Terțu cel mic.
1 » Toma sin dascalu Neacșu Dudu.
2 » Mihu Negru.
1 » Ion sin Ștefan Căjocariu.
2 » Stan Avram.
2 » Șărban sin preot Luca.
1 » Tănasie Tănasie Terțu.
1 » Gligore Dănică Lupașcu.
1 » Toma Lupașcu.
1 » Ion Albu.

XXXII.

Noi, josu iscăliți, prin condeiu scriitorului dau adivărat și bun încredințat zapisul nostru la măna lui Ghiorghe Botezat. Știut să fie că nesiliț, nici asupriț, ce di a nostră bună voe, i-am vândut o bucățică di locu, siliște, alături cu casa mè, în sămnile arătate, încep[ă]ndu-să hotar[ul] întăi di cireșu din malu și merge asupra Răsăritului păr hotar[ul] lui Pavălu Betărinc, și di acolo merge drept la drum[ul] mare di spre Tăma Lupașcu și apucă la Apusu, pără în nucu, și din nucu mai merge în sus o prăj[in]ă și să închee în tocmala hotarul 296 lei, la care bani i-am și priimit în măinile nostre diplin. Și, cându am vândutu acesta, m'am întrebat toate neamurile mele și fičori mei și ai mei răzăși; și nu s'au ivit niminea ca să o sprijinească: am vândut numitului di susu arătat.

856, Iule 26.

Eu, Comanu Frăsin, vănzător, dipreună cu soțiia mè Alisandra. Și am rugat și pe vornicelu di au pusu pecete satului.

Eu vornicel Manolache, faț[ă].
Eu Macoveiu Čobotar, faț[ă].
Eu Toader Ursu pasnic, faț[ă].
Eu Stoica Ilenoiu, faț[ă].
Eu Costandin Beteringă, faț[ă].
Eu Toader Mândruț, faț[ă].
Rugat findu di vănzători am [scris] și iscălit: Preot Luca Gămanu.
Șărban porășnecu.
Eu Ion Tărășelu pasnecu, faț[ă].

XXXIII.

Zapisu.

Čosu-iscălit[ul] prin condeiu scriitorului dau zapisul meu la măna lui Ion Bătă: știut să fie că la nevoi, m'eu dat bani pe 100 cofi bez vechitură și mă îndatorescu a i le tismalirisă[1]) la Čoi Mare, dar, nefiindu marfa

[1]) Teslimarisi, presintă în vadea.

lu vadea, mă îndatorescu a i le plăti precum să vor vinde în tărgu. Intărit cu pecete satului.

858, Ghinar 4.

Eu, Ştefan Beza, plat[nic].
Eu, vornicel Toader Roibu, faţ[ă].
Preot Luca Găman am scris.

XXXIV.

Zapisu.

Ğosu-iscălit prin condeiu scriitorului dăm al nostru zapisu la mâna lui Ion Bătă. Ştiut să fie că la nevoia nostră ne-au dat 322 lei, 20 parale . . ., şi noi ne îndatorim a-i face 323 bâte în 2 cercuri şi cu ţiţ[ă] şi înpistrite în vadè de 3, adică acum la lăsatului di postul mare, şi alta la Ğoi Mari, alta la Innălţare Domnului. Dar, nefiindu marfa sus însămnată la vadelile sus arătate, ne îndatorim a i le plăti precum în tărgu să vor vinde. 858, Ghinar 7. La care ne'm întărit şi cu pecetea satului.

Eu Ion sin Stan cofăr, plat.
Eu Avram brat lui, plat.
Eu vornicel Toader Roibu, faţă.
Şi am scris, preot Luca Găman.

XXXV.

Zapis.

Ğos-iscălitul prin puneria degetului mieu asupra iscălituri spre a fi ştiut că la nevoia ce am avut am luat de la d[i] jupân Neculaiu Faur bani în mână pentru paisprezăci baniţ păpuşioi, care păpuşioi să-i dau d[i] la zăoa sfintei Boboteză fără mai multă zăbavă sau prelungire. Însă păpuşioi să-i duc la bolniţa di la Odobeşti. Pentru care dar că voiu fi întocmai următor cu dania lor la vremi am dat acest înscris supt puneria degetului, încredinţat şi de dregătorul satului.

1858, Noemv. 17.

Eu Dumitru Caba, adeverez.
Eu Toader Roibu, chezeş.
Eu Ion Floroiu, paznic.
Eu Dinul Anton, paznic.
Eu Stoica Ilinoiu, vornic.

După cerere am scris, D. Lascar.

Pecete cu satul Nerujul, Ţănutul Putna, No. 1072, 1826.

(Pe V[0]:) N. 10. Zapis[ul] cel de Dumitru Caba, să-i dia 14 baniţ păpuşioi la Bobotiază. Satul Neruju.

XXXVI.

Sinet.

Ğos-iscălitu prin condeiu scriitorului adivărat sinet[ul] meu la mâna fratelui meu Teodor Terţiu spre a fi ştiut că am tocmitu din moşia (?) dându-nea

din zapis . . . danie o falcie șaizeci prăjin și un[u] di dăo fălci, ca să fie (?), și aceste le-m primitu în mănile mele. La care eu mă îndatorescu a fi îngrijitor di dănsele, ale pastra păr cându le va cere numitul frate, și atunču să le răspunzu fără cuvânt. Și di credință am rugat pe scriitor de m'eu scris numele, ș'am pus degit. 859, Septmv. 1.

Eu Ionașco Terțiu, am primit răspunzitor.
Eu Radu Tărziu, fat[ă].
Eu vornicul . . . fat[ă].

Și am primitu un izvodu di datorie a frati-meu ce are a luò di pi la uni și alți bani somă, 104 lei, 25 parali . . . .

XXXVII.

Zapis.

Jos-iscălitu prin condeiu scriitorului dau adivărat zapis[ul] meu la măna lui Ion Bătă. Știut să fie că la nevoia mè m'eu dat bani gata 25 lei, adică doozăci și cinci lei, dar pentru acești bani di sus arătat eu mă îndatorescu a-i face o sută di cofe, ğumătate înpestrite și ğumătate albe, în vadè hotărătă pănă la Ghenar acum viutor. Dar, nefiindu marfa la numita vadè, să o plătescu precum să vor vinde la fața târgului. Și di credință am rugat pre scriitor de au scris și au pus dum[nea]lui și pecete zisului (?).

859. Dichv. 7.

Tij au mai primitu bani.
Pe 50 di cofi asemene înpistrite ğumătate.

Eu Tănasie Privințu, plat[nic].
Pasnicu Ion Tărăți (Tărțiu).
Vornicelu Antoni Ilinoi (?).

Și am scris cu zisa cum . . . di față di aice, eu, Nițu.

XXXVIII.

Izvodu de cele ce am cheltuitu în 6 săptămăni di zili cu fiică-mea bătută di gineri-meu Ionașcu Păstolachi, prin care să arată mai ğos; 1862, Ghenar 10.

1 leu preotului la înpărtășire.
1 leu pi o ğumătate ocă rachiu.
9 lei am cheltuitu cu ducere la č. prefectură.
20 lei 5 litre di . . .
(restul neînțeles sau rupt.)
154 suma din urmă, adică una sută cinzăci și patru lei am cheltuit.

Eu Ion Bătă.

(Și adeverință către «județ. Nereju».)

XXXIX.

* Invoială.

Din hotarul Nereşul dispărţindu-si a patra parte locuitorilor din Spulberul, au intrat şi câtiva delniţi cuprinse de stăpânirea noastră, fiindcă la răscumpărarea Vrancei, afară de banii aruncaţi în 142 hotare, am mai dat osebit plată pentru acele delnite. Ne-am învoit ca să ni se respecte delniţile vechi *(rupt)* la răscumpărarea Vrancei. Iar gardurile făcute în urmă, atât de noi, cât şi de Spulbereni la locurile de islaz, să se desfiinţeze pentru a rămânè păşune vitelor slobodă. Că şi aşa din vechimi cum a nu ne globi unul pe altul. Cum asemenea şi suirea oilor în muntele Lapoşul. Gardurile însă să vor desfiinţa la toamna viitoare spre a nu să strica curăturile ce au unii locuitori. Cu adăogire că muncile puse de inginer între acesti dou hotară numelor *(sic)* fără nicio împedecare la stăpânirea moşii. Şi nu va avea nimene cuvânt ca să caute a stăpâni după hotărîtură prin acele munci, ci numai după rostirea învoelii de faţă.

1862, Mai 11.

(Multe iscăliturі.)

XL.

Inscrisŭ.

Eu sub-iscălitul fac ştiut prin acest că am priimit dela dl. Ion Bătă 124, una sută douzăci şi patru lei, pentru ca să-i fac 62 putini mijloace *(sic)*, pe care să am a li răspundi păr la Sănta Marie Mică. Nefiind marfa la vadè, mă îndatoresc a-i răspundi banii pe putini, cum să vor vindi la tărg.

862, Iunii 4.

Eu Ion Anton, platnic.

Membri { Toadir Roibu. / Toadir Ursu / Gheorghi Botezatu.

(Pecete din 1824.)

XLI.

Domnii Sali
Domn. subprefect di Vrancea.
862, Iunii 30.

Principatele Unite.
Membrii judeţilor
Spulberu şi Nereju.
No. 113.

Domnule sub-prefectu,

Cu înapoere suplicii înregistrată la No. 275, vă supunem în cunoştinţă că, păşind în uniri spre cercetari la faţa locului, am constatat următoareli. Jăluitoarea Mărica, soţie răposatu Toader Stărueală, de şi să tăngue cu pretecst că pentru furcă s'au întors la casa părătului noapte, unde au suferit bătae, darŭ părătul au întămpinat cu dovezi că numita, cândŭ s'au fost dus

mai divremi, au fost laut furca, netăgăduind a arăta că au bătut-o, făcându-i lovituri de trii sau patru nueli, pă păreri că numita, viind în grădină la vremi di noapti, să nu fi avut scop de furtişag; cât însă pentru perderea puştii cu parali, nu s'au putut constata, cum asemine nici numita n'au dat dovezi că soţie părătului arŭ fi fost atunce noapte în petreciri cu ibovnicelu ei, ba mai vărtos că părătul ari dovadă dila un neguţitor brăilean ce au mas la casa sa în acè noapte.

In urmare unor asămine, să triimeti cu acest pe amăndou părţili înpricinati la domv. ca să regulaţi de ci veţi socoti de cuviinţă.

Membrii judţ. Spulberu { Toader Păun. Costandin Neagu.

Membri judeţ. Nereju { Toadir Carşani. Toadir Roibu. Toadir Ursu, Gheorghii Botezatu.

Scr. P. Gheorghi.

XLII.

D. Subpref[ect],

Cinci ani sănt de când şăd la tatăl meu Ion Bătă cu un băet al meu în etate de 9 ani. In postul Sinchetrului de cătră soţul meu Ionaşc[u] Postolachi mi s'au zmomit băetu, pe care ţiindu-l 8 zile la Lapoş în paza unor vite, dar băetul îmi păza nişte oi, neavând cini le mai păzi, am fost silită de le-am dat la alţii. Pe lângă că le-am plătit paza, dar apoi mi s'au perdut şi 2 oi. Vă rogu se binevoiţi a regula se mi se plătească atât zilele băetului, cât şi oile perdute.

866, Noemv. 15. Ioana, fiica lui Ion Bătă.

D. D. subpref. de la Vrancea.

ADAUS[1])

I.

Dat-am ţudula mâna lui Toder Căcărază precum amŭ ales parte lui Toder Căcărază din moşi lui Spulbăr în podul de asupra, şasă prăjini în curmeziş, alături cu Danţăşŭ, până apa Zăbăli, dar în Săcătura din ğos i s'au ales parte lui, 10 prăjini, dar 10 prăjini i s'au dat pentru că ar fi muncit m[a]i mult elŭ di în vale până în zare muchi, tot din parte lu. E Toedel nemesnecu Spulbărŭ, e Răduţă mărtor, e Iomŭ Čucă, e Ion Cănpace, e Ştefan Spulbărŭ.

1786, Mai 3.

Şi am scris eu preotul Pavăl cu zisa lor.

Şi noi acesti omeni amŭ făcutŭ din porunca dumisale vornicului de Vrance.

[1]) Lucrarea era în tipar când unul din membrii comisiunii, d. H. Stahl, mi-a încredinţat, cu alte piese care mi-au permis revederea după original, şi aceste documente suplimentare.

II.

Privighitorul ocolului Zebrăuţu. Către vornicii şi pasnicii satelor de pe Zăbrăuţu.

Din povod poroncii cinstitei starostii cu No. 8086 vi să poronceşti ca să fiţi cu privighere întru aflaria şi prinderia atăt a unora Gheorghi şi Toader Ungurianu, argaţi a dums. Iordachi Botescu din parte Valahii, cari la 22 spre 23 Iulii în lipsa stăpănului lor de acasă au spart un hiler de din dos casei, de unde luând 4 puşte şi o pălaşcă cu două încărcături haliciuri, s'au făcut nevăzuţi, căt şi a altora de asăminea, pe care aflăndu-i după fiziognomiia în dos însămnată, în sigură pază să-i trimetiţi aicia. Căci, luându-să ştiinţă că au trecut prin satu vostru şi voi nu aţi avut îngrijăre de a-i prinde, apoi pe unii ca aceia vornici nu numai că să vor înfrăna cu bătai, dar şi triimeşi cu raport la stărostii ca nişte neînţălegători celor ce li să poroncesc. Iar de urmare să adiveriţi, în dosul aceştiia, şi cu peceţile săteşti.

Petrache Pitar.

No. 2568.
1850, Ghenarie 2.

III.

Cinstitei privighetorii de oculul Brăeştului de la polăţar *(sic)* satului Păoneştei, 1850, Octomvrie 6.

Raportu.

Arătăm stăpănirei dv. o pricină de tălhărei den parte onei femei şi anume Ilena lui Ion că..., on frate al iai, anume Costache tot din sat Păoneştei, şi, fiindu-că numitul Costache este burlac, şi stăndu la sat noo pe moşiia Coţofăneştii, şi s'au tocmit aiča la on om den numetul sat ca să păzască vete mărunţăle, şi, tomendu-să într'un an, au slujăt numai o jumătate de an şi au fujet de acolo şi au venet în sat la noi, avăndu pe numeta Ilenă sor cu el, şi avăndu narav[ul] tălhărei, şi mai dennainte, şi s'au dus amăndoi noapte la acel om, şi au spartu o căsoi a omului şi au luot ca tre zăce de ocă de pănă *(sic)* şi vr'o 6 chete de cănepă şi alte multe mărunţăşuri, şi prenzăndu-i Chesar Vornecul, că eu am fostu bolnav, şi i-au înches într'o căsoi, şi au săpat căsoia pe de desuptu şi au işitu, şi au săzut fugar pănă acum, şi acum a venit muiare acasă, că are casă, şi înţeleg că i-ar fi dat vornicului neşte ven de au potolit ačastă tălhărei, şi eu, vrăndu să o trimet şi vornecul atărnă să nu o trimetă. De ačasta înştiinţăz stăpănire dv. să slobodă o cinstită poroncă ca să o tremet legată. 1850, Oct.

Petru săn Andronache poleţar.

Octov. 29.

Să i să răspundă ca numai decăt, prin agiutoriul şi a vătafului de mazăli, cărue în osăbi să i să scrie, să-i trimită pe potlogari aice spre cuvenita lucrare, iar vornicului să i să facă luare aminte pentru amestecul său la asămine

pricină, adăogindu-i-să că pe viitorime la pricinile de potlogării discoperite de polițar să nu-i mai facă poprire.

IV.

Mărturie.

Prin carele, noi gos iscăliți lăcuitorii satului Prahuda, încredințăm cu acesta fiindcă pentru parte de munte ci avem a lua de la răşăşi *(sic)* din sat Năruja, cari ni tragem din patru bătrăni, şi curgătorii lor, anume Stan Adonii, Gligore Dochiu, Apost. Dochiu, Andreiu Dochiu, Ion Dochiu, Negul Păilar, Pavăl Păilar, Meriuță Brănzoiu, Negul Boacă, Gligore Boacă, Ion Crăste, cari aceşte să trag din bătrăn Stroie, şi Neculai Coroiu, Toader Coroiu, Micle Doicai, Ghiorghii Vălcan, Anghil Vălcan, Toader Vălcan, Apost. Băra, Ştefan Flore, Radul Albănaş, Anghil Sănghiorghii, Vălcan, Sarafin Vălcan, Tănasii Vălcan, cari aceşteia să trag din bătrăn Chiriță, iară Ion Sănmirg, Ştefănel, Tănasii Benit, Toader Lăbuțu, Draghii Lăbuțu, Lazăr Lăbuțu, Şărban..., Toader..., Macovei, Ion Săncrăstiu, Ştefan Săncrăstuiu, Cornilă Lăbuțu, Ianachii Crăstuiu, Stan Măriuță, Radul Tiva, cari aceşteia să trag din bătrănul Dolica, iară din bătrăn Crăstiian să trag Ilii săn Nastasii Tiba (de două ori), Stan sin Năstasii Tiba (de două ori), Ion Tiba, Vasile Tiba Ion Tiba, Gavrilă Tiba, Mihaiu Tiba, Gheorghiță Tiba, Ghiorghii Tiba, Stoica Bačul, Ion Bačul, Neculaiu Tiba, Petre Tiba, Măriuța Frățilă, Ion Frățilă, Toader Frățilă, Eni Frățilă, Ion Dobărdan, Vasile Mocan, Stan Mocan, Niță Mocan, Toader Panțiş, Ion Panțiş trag din Crăstiian, pi cari acesta s'au încredințat cu pecete sătească.

1853, Faur 25. (Iscălituri şi peceți.)

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE
ISTORIE N. IORGA

VERIFICAT
1987